

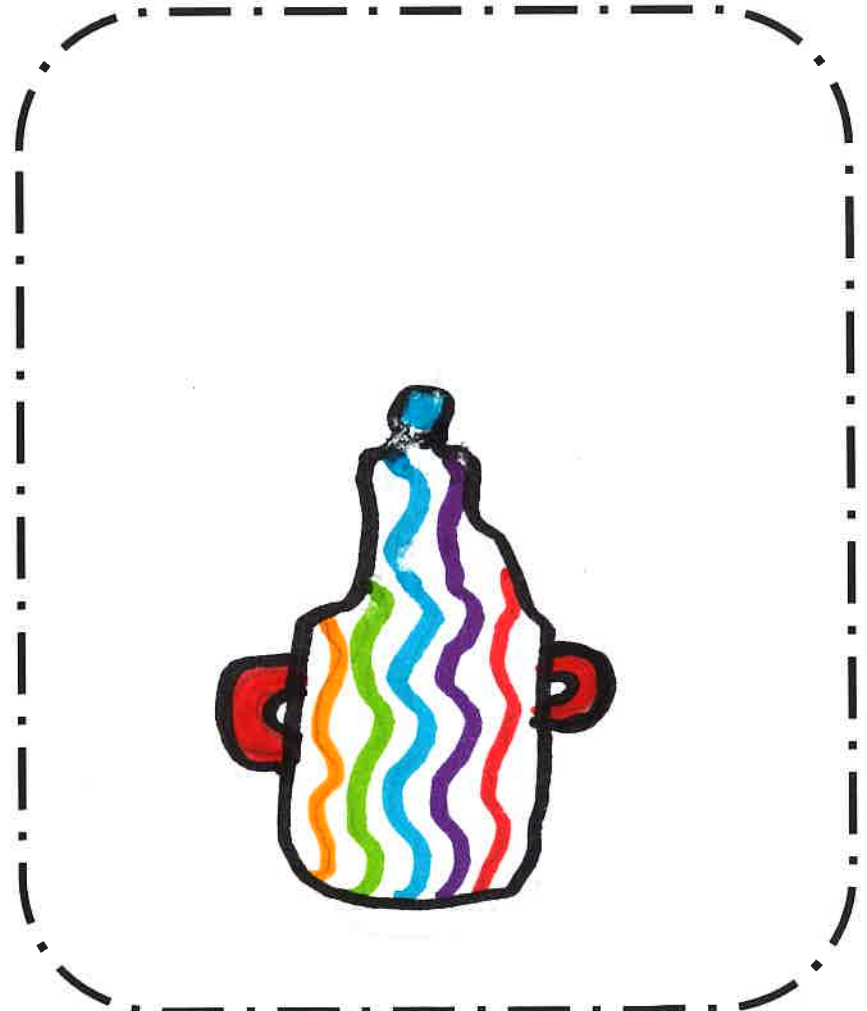
Nom: Atxer Garrido Andreola

Informant: Ana Amella

Títol: LO CANTIR FORADAT

Curs: 3º

Escola: CRA AUFARA

LO CANTIR FORAÇAT

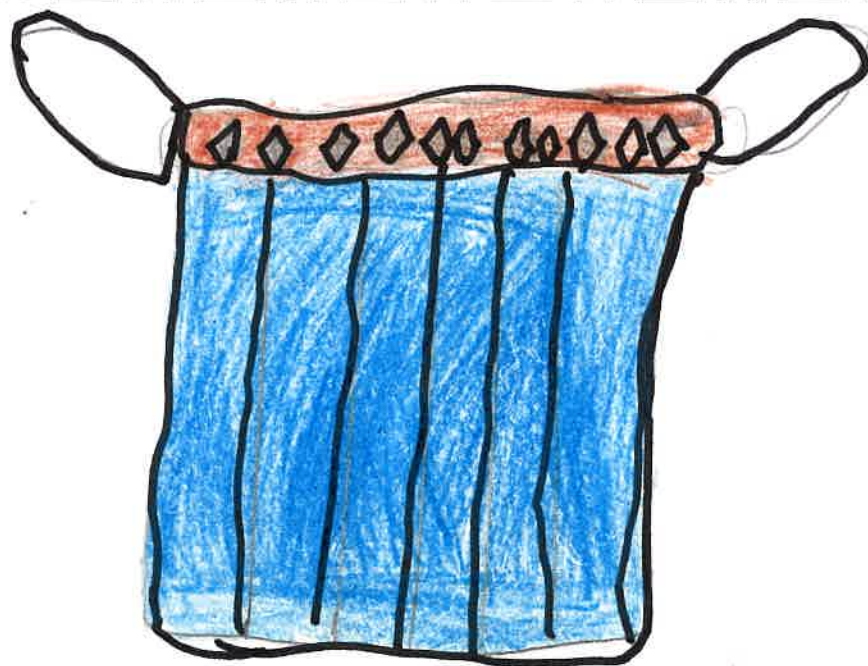
Aquí, al poble de Fòrnols hi havia un home
que tenia un suc, amb dues cistelles i dins d'elles
..... va posar dos cantirs.

Dos cantirs que s'havien comprat el mateix dia,
a la mateixa hora i al mateix lloc. I aquest
home tenia una funció molt important

per al poble, i no era un oltra que anar al
cafareig o bujar aigua i portar-la al poble.
Quan hi van donar el suc amb les dues
intelles i els dos càniers els ^{ga}mirar i va
dir, ah! aquest cànier està bobat i l'
altre no, i això que s'ha comprat al
matèx dia, això es molt ~~extrany~~, i
damunt, ara no els podem tornar i
ens els hem de quedar.

l'home estava molt enfadat.

Perquè clar, ell feia elotges i el cànier
gestava bé arissava ple però el que
estava bobat arissava mig buit, i l'

home tenia que fer el doble de viatjes per culpa seva.

El home parlava als càntirs, i només li deia coses boniques al que no estava badat, el lloava moltíssim, en canvi al que estava badat només es queixava i el feia responsable de tenir que fer el doble de treball i perdre molt de temps.

El dia passava dia rere dia, lloant un càntir i queixant-se de l'altre.

Però un dia, després de carregar alguna cosa i pujar cap al poble es va adonar contes que a un costat del camí havia creixut un munt de flors, i que a l'altra banda no hi havia cap flor. Llavors es va adonar contes que el costat on havien creixut totes les flors era on hi havia el càntir badat.

El home es va quedar pensatiu, i va dir doncs em sembla que totes aquestes divelles que té aquest càntir no són tan dolentes, perquè gràcies a les gotes d'aigua que va perdent

l banyant la terra, fa que el camí que he
de recórrer cada dia estigui precís.

↳ desde aquell dia, l'home va deixar ^{de} guixar-se
i gaudeix de l'adornat que tenia el camí.

Autor: